

Даниял кітабы — Елу төртінші бөлім

Соңғы күндердің ашылуы: Даниялдың түсінікке ұмтылысы

Jeff Pippenger

2024-01-18

Жақындағы бір мақаланы біз «Пайғамбарлар мен патшалар» кітабынан алынған үзіндімен аяқтадық; онда Уайт ханым Даниялдың Еремия арқылы алдын ала айтылған жетпіс жылдық тұтқындағы болу мерзімінің Құдайдың киелі орнының тазартылуына дейін, аянда көкпен келген хабаршының айтуы бойынша, өтуге тиіс болған екі мың үш жүз жылмен қандай байланыста екенін «түсінуге» ұмтылғанын көрсеткен.

«Басқа бір аян арқылы болашақтағы оқиғаларға қатысты қосымша нұр төгілді; және осы аянның соңында Даниял “бір киелінің сөйлеп тұрғанын, әрі сөйлеп тұрған әлгі белгілі киеліге басқа бір киелінің: Аян қашанға дейін созылады?—деп айтқанын” естіді. Даниял 8:13. Берілген жауап: “Екі мың үш жүз кеш пен таңға дейін; сонда қасиетті орын тазартылады” (14-аят), — оны қатты абыржуға түсірді. Ол аянның мағынасын ықыласпен іздеді. Ол Жеремиа арқылы алдын ала айтылған жетпіс жылдық тұтқындықтың Құдайдың қасиетті орны тазартылғанға дейін өтуге тиіс деп көкпен келген хабаршы аянда жариялаған екі мың үш жүз жылмен қандай байланысы бар екенін түсіне алмады. Жәбірейіл періште оған жарым-жартылай түсіндірме берді; алайда пайғамбар: “Аян... көп күндерге арналады” деген сөздерді естігенде, есінен танып қалды. Өз басынан өткенді баяндап, ол былай деп жазады: “Мен, Даниял, есімнен танып, бірнеше күн сырқат болдым; содан кейін орнымнан тұрып, патшаның ісін атқардым; мен аянға қайран қалдым, бірақ оны ешкім түсінбеді.” 26, 27-аяттар.»

Пайғамбарлар мен патшалар, 553, 554.

Миллершілер өздері жариялаған іргелі хабарды ешқашан толық түсініп жеткен жоқ. Яһуда руынан шыққан Арыстан «жеті уақыт» жөнінде көбірек мәлімет беруге ұмтылған мезгіл келгенде, олар Лаодикеялық күйге ауысты, ал жеті жылдан кейін «жеті уақыттың» нұрын мүлде қабылдамай тастады. Олар Даниял шын жүректен түсінуге ұмтылған жетпіс жыл мен екі мың үш жүз жылдың толық өзара байланысын ешқашан көрген жоқ. Даниял соңғы күндердегі Құдай халқын бейнелейді.

Жердің өз сенбілік тынығуларын көруі — ежелгі Израилге берілген келісімнің жердің әр жетінші жылы тынығуы туралы нұры қамтылған бөлігі. Сол келісім жеті жылдың жеті рет қайталанатын айналымын қамтыды. Ол мерейтой деп аталатын мейрам кезінде жеті жетіжылдық айналымның (қырық тоғыз жылдың) аяқталу сәтінде мүліктің де, құлдардың да босатылуы мен қалпына келтірілуін қамтыды. Яһудилер сол келісім қағидаттарына мойынсұнбады, ал 2 Шежірелерде Еремия пайғамбар айтқан жетпіс жылдық тұтқындықтың бұған дейінгі төрт жүз тоқсан жылдық бүлікті білдіретіні көрсетілді. Төрт жүз тоқсан жылдың ішінде, егер ежелгі Израил Леуіліктер 25-та баяндалғандай, келісімдегі нұсқауларға мойынсұнғанда, жер тынығатын сондай жылдардың жалпы саны жетпіс болар

еді. Киелі кітаптағы бір жыл үш жүз алпыс күннен тұрады, ал үш жүз алпыс күнді жетіге («жеті уақытқа») көбейткенде, екі мың бес жүз жиырма күн болады.

Жетпіс жыл жердің тынығуымен мүлде тығыз байланысты, ал бұл өз кезегінде «жеті уақытпен» мүлде тығыз байланысты. Даниял «жетпіс жылдық тұтқындықтың» «Құдайдың киелі ордасы тазартылғанға дейінгі» «екі мың үш жүз жылмен» «байланысын ұғынуға» талпынды. Сондықтан ол «chazon» аяны мен «margh» аянының арасындағы байланысты түсінуге тырысты. Леуіліктер кітабының жиырма бесінші және жиырма алтыншы тарауларындағы жердің тынығуын Еремия айтқан жетпіс жылдық тұтқындықпен байланысты мойындамай, сол байланысты түсіну мүмкін емес. Егер сіз «жеті уақыт» екі мың бес жүз жиырма жылдық пайғамбарлық кезеңді білдіреді деп сенбесеңіз, онда өзіңізді соңғы күндері Даниял бейнелейтіндердің қатарынан шығарасыз. Миллершілер «жеті уақытты» уақытқа қатысты пайғамбарлық деп сенді, бірақ Адвентизм енді олай сенбейді.

Даниял, барлық пайғамбарлар сияқты, дүниенің ақырындағы Құдай халқын бейнелейді; ал Уайт ханымның оның жетпіс жыл («жеті уақыт») мен екі мың үш жүз жылдың арасындағы байланысты түсінуге деген ынтасы туралы айтқан пікірлері соңғы күндердегі Құдай халқы иеленуге тиіс ынтаны білдіреді. Бұған дейінгі мақалаларда айтылғандай, 1843 және 1850 жылдардағы кестелерде бейнеленген, Уайт ханымның жазбаларында тікелей (қайта-қайта) расталмайтын бірде-бір ақиқат жоқ.

Миллердің асыл тастары соңғы күндердің Түн ортасындағы жар салуында он есе жарығырақ жарқырайды, әрі осылайша бұл асыл тастар Адвентизмнің пәк қыздары үшін соңғы сынақты бейнелейді. Бұл асыл тастар — Хабаққұқтың тақташаларында бейнеленген іргелі шындықтар және Миллердің бөлмесінің ортасындағы үстелдің үстіне қойылған қобдишадағы асыл тастар. Іргелі сынақ — соңғы сынақ, бірақ дәл солай Пайғамбарлық Рухының билігі де сондай. Миллердің түсінде асыл тастар ретінде бейнеленген іргелі шындықтарды теріске шығару — бір мезгілде Пайғамбарлық Рухын да теріске шығару деген сөз.

«Шайтанның ең ақырғы алдауы — Құдай Рухының куәлігін күшін жойғандай ету болмақ. “Аян жоқ жерде халық азады” (Нақыл сөздер 29:18). Шайтан шынайы куәлікке деген Құдайдың қалдық халқына тән сенімді шайқалту үшін әртүрлі жолдармен және әрқилы құралдар арқылы асқан айлакерлікпен әрекет етеді. Ол адастыру үшін жалған аяндарды енгізеді, әрі жалғанды шындықпен араластырады; соның салдарынан адамдар жиреніп, “аян” деген атауы бардың бәрін бір түрлі діни дарақылық деп санайтын болады; бірақ жалған мен шындықты өзара салыстыру арқылы адал жандар олардың арасын ажырата алатын болады». Selected Messages, 2-том, 78-бет.

Қазір біз 1798 жылдан 1844 жылға дейін Миллершілер тарихында орын алған білімнің артуын қарастырып отырмыз; сонымен бірге, Миллершілер өздерінің пайғамбарлық қолдануларында дұрыс болғанымен, олар көтерілген тарихи кезеңнің шеңберімен шектелгенін айқындап отырмыз. Біз қазір ақырғы күндердеміз әрі Адвентизмнің соңғы ұрпағында (төртіншісінде) тұрмыз. Осы уақыт кезеңінде Адвентизм салт-дәстүрлер мен әдет-ғұрыптарға (жалған асыл тастарға) соншалықты сіңіріліп кеткендіктен, ол іргелі

шындықтардың қандай болғанын енді білмейді. Ол шындықтардың не екенін білмеу Адвентизмнің сол шындықтардың маңызын түсінуіне кедергі келтіреді және сол шындықтарды қорғап, сақтауға қатысты қайта-қайта берілген бұйрықтарды мәнсіз етеді.

Габриелдің Ұлай өзені туралы аянға берген түсіндірмесін әрі қарай қарастырмас бұрын, біз іргелі шындықтармен және Пайғамбарлық Рухының билігімен байланысты бірнеше маңызды мәселеге тоқталамыз. Қазіргі заманғы теологтар төмендегі үзінді Киелі кітаптағы ең ұзақ уақытқа қатысты пайғамбарлықтың екі мың үш жүз жыл екенін анық көрсетеді деп дәлелдейді.

Мәсіхтің алғашқы келуінде «Патшалық туралы Ізгі хабарды» уағыздаған шәкірттердің бастан кешкен тәжірибесінің өзіне тән сәйкес келетін баламасы Оның екінші келуі туралы хабарды жариялағандардың тәжірибесінде көрінді. Шәкірттер: «Уақыт толды, Құдай Патшалығы жақындады», — деп уағыздап шыққаны сияқты, Миллер мен оның серіктері де Киелі кітапта көрсетілген ең ұзақ әрі соңғы пайғамбарлық кезеңнің тәмамдалуға таяп қалғанын, соттың жақындағанын және мәңгілік Патшалықтың орнатылатынын жариялады. Шәкірттердің уақытқа қатысты уағызы Даниял 9-тараудағы жетпіс аптаға негізделді. Ал Миллер мен оның серіктеріне берілген хабар Даниял 8:14-тегі 2300 күннің аяқталуын жариялады, оның бір бөлігін сол жетпіс апта құрайды. Екеуінің де уағызы сол бір ұлы пайғамбарлық кезеңнің әртүрлі бөлігінің орындалуына негізделген еді.

«Алғашқы шәкірттер секілді, Уильям Миллер мен оның серіктестері де өздері алып жүрген хабардың мән-маңызын толық ұғынбады. Шіркеуде ұзақ уақыттан бері орнығып қалған қателіктер олардың пайғамбарлықтағы маңызды бір тармақты дұрыс түсіндіруіне кедергі жасады. Сондықтан олар Құдайдың өздеріне дүниеге жариялау үшін тапсырған хабарын уағыздағанымен, оның мағынасын теріс ұғынудың салдарынан түңілуге ұшырады». «Ұлы күрес», 351-б.

Бұл үзіндіде: “Миллер мен оның серіктестері Киелі кітапта назарға ұсынылған ең ұзақ әрі соңғы пайғамбарлық кезеңнің аяқталуға таяғанын жариялады”, — деп айтылған, ал дінтанушылар ең ұзақ әрі соңғы пайғамбарлық кезең екі мың үш жүз жыл деп мәлімдейді. Олар бұдан әрі осы үзіндіде Уайт ханымның дәл осыны нұсқап отырғанын айтады, өйткені, олардың пайымдауынша, ол тікелей екі мың үш жүз жылдық кезең туралы сөз қозғап отыр. Олар жетпіс жыл мен екі мың үш жүз жылдық кезеңнің арасындағы қандай да бір байланысты көрмейді. Олар Даниял түсінуге ұмтылған нұрға соқыр.

Эллен Уайт миллерит болатын, әрі ол 1843 жылғы ізашарлық кестеге де, Ф. Д. Николс жариялаған 1850 жылғы ізашарлық кестеге де орналастырылған хабарларды білді. Николс жасаған 1850 жылғы кесте Джеймс пен Эллен Уайт Николспен бірге тұрып жатқан дәл сол уақытта Николстың үйінде дайындалды. Киелі кітаптағы ең ұзақ пайғамбарлық кезең, осы екі кестеде де бейнеленгендей, екі мың үш жүз жыл емес, ол — Леуіліктер жиырма алтыдағы «жеті уақыт».

Алдыңғы үзіндіні екі мың үш жүз жылдың ең ұзақ әрі соңғы пайғамбарлық кезең екенінің шабыттандырылған айқындамасы деп мәлімдеу — Сестра Уайттың жазбаларын өзара қайшылыққа түсіру болып табылады. Егер ол осы үзінді туралы теологтар айтатындай сенген болса, онда оның “жеті уақытты” қуаттайтын кестелерді құптауы нені білдіреді?

«Мен 1843 жылғы кестенің Иеміздің қолымен бағытталғанын және оның өзгертілмеуге тиісті екенін көрдім; сандардың Ол қалағанындай болғанын; Оның қолы олардың кейбіріндегі бір қателікті жауып, жасырып тұрғанын, сондықтан Оның қолы алынғанға дейін оны ешкім көре алмағанын көрдім». Early Writings, 74.

Өз дәстүрлері мен аңыз-әпсаналарын қорғап қалуды қалайтындар 1843 жылғы кестеде Жаратқан Ие кейінірек Өз қолын алып тастағанға дейін «жеті уақыт» туралы қателіктің үстінде Өз қолын ұстап тұрды деп дау айтуы мүмкін. Бұл жорамалдаудың мәселесі мынада: Уайт ханым Жаратқан Ие сандардан Өз қолын қашан алып тастағанын нақты көрсетеді; Оның қолы 1844 жылғы 22 қазаннан бұрын, алғашқы түңілуден кейін-ақ алынып тасталған. Сол оқиға туралы өзінің куәлігінде ол түзетілген қателікті атап көрсетеді, әрі бұл қателіктің «жеті уақыт» болмағаны айқын.

«Өздерінің Иелерінің неге келмегенін түсіне алмаған сол адал, үміті үзілген жандар қараңғылықта қалдырылған жоқ. Олар пайғамбарлық кезеңдерді зерттеу үшін қайтадан Киелі кітаптарына жетектелді. Жаратқан Иенің қолы мерзімдерді білдіретін белгілерден алынып тасталды да, қателік түсіндірілді. Олар пайғамбарлық кезеңдердің 1844 жылға дейін созылатынын көрді, әрі пайғамбарлық кезеңдердің 1843 жылы аяқталғанын дәлелдеу үшін өздері келтірген дәл сол айғақтардың олардың 1844 жылы аяқталатынын дәлелдейтінін ұқты». Early Writings, 237.

Жаратқан Иенің қолы «бейнелерден алынып, қателік түсіндірілгенде», сонда олар «пайғамбарлық кезеңдердің 1843 жылы аяқталатынын көрсету үшін өздері ұсынған сол дәлелдің олардың 1844 жылы аяқталатынын дәлелдейтінін» таныды. Әуелде 1843 жылы аяқталады деп есептелген пайғамбарлық кезеңдер 1843 кестесінде көрсетілген; бұл — Миллерит уағызшыларының үш жүзінің әрқайсысы пайдаланған кесте. Сол кестеде көрсетіліп, 1843 жылы аяқталады деп саналған пайғамбарлық кезеңдер мыналар еді: Даниял кітабының сегізінші тарауының он төртінші аятындағы екі мың үш жүз жыл, Леуіліктер кітабының жиырма алтыншы тарауындағы екі мың бес жүз жиырма жыл және Даниял кітабының он екінші тарауындағы бір мың үш жүз отыз бес жыл. Алғашқы түңілуден кейін Жаратқан Ие өз қолын сол қателіктен алып тастады, содан кейін Миллериттер пайғамбарлық кезеңдердің 1843 жылы аяқталуын айқындаған сол дәлелдің шын мәнінде бұл кезеңдердің 1844 жылы аяқталғанын дәлелдейтінін таныды.

1850 жылғы кесте 1850 жылы дайындалып, 1851 жылдың қаңтарында сатылымға шығарылды. Эллен Уайт бұл кестенің де, 1843 жылғы кесте жөнінде жазғаны сияқты, Аббақұқ пайғамбарлық сөзінің орындалуы болғанын жазып қалдырды. Бұл кесте де Леуіліктер кітабының жиырма алтыншы тарауындағы «жеті уақытты» ең ұзақ пайғамбарлық кезең ретінде бейнеледі.

«Мен Құдайдың Николс бауырлас жариялаған кестенің шығарылуына қатысқанын көрдім. Мен Киелі кітапта осы кесте туралы пайғамбарлық бар екенін көрдім, әрі егер бұл кесте Құдай халқына арналған болса, егер ол біреуге жеткілікті болса, онда басқасына да жеткілікті; ал егер біреуге үлкенірек ауқымда жаңадан салынған кесте қажет болса, онда ол бәріне де дәл сондай қажет». Manuscript Releases, 13-том, 359.

Миллериттердің «Киелі кітапта көрініске әкелінген ең ұзақ әрі соңғы пайғамбарлық мерзімнің таусылуға жақын екенін жариялады» деген шындыққа Сестра Уайттың сілтемесі дәл деу орынды, өйткені олар шынында да солай етті. Ал «ең ұзақ» «пайғамбарлық мерзім» екі мың үш жүз жыл деп мәлімдеу — Сестра Уайттың куәлігін өзіне қарсы да, тарихи дерекке қарсы да бұру болып табылады. Сол аңызға сену — өтірікке сену, ал соңғы күндері өтірікке сенуді таңдағандар мұны шындықты сүймегендіктен істейді.

Иса айқыштың азабынан өту үшін Өзін қандай да бір құдайлық жансыздандырумен керемет түрде егілмеген. Иса құдайлық азаппен азап шекті, бұл Оның жаратылыстарының қай-қайсысы да көтере алатыннан әлдеқайда асып түседі. Соған қарамастан, адамзат Оның бейнесі бойынша жаратылды, және шабыт адамзаттың да Оның жеңгеніндей жеңуі тиіс екенін айқындайды. Мәсіхке айқыштың азабына төтеп беруге мүмкіндік берген нәрсе — Оның иеленген бір қасиеті; сол қасиет адамзатқа да тән.

Сеніміміздің бастауышы әрі кемеліне жеткізушісі Исаға көз тігейік; Ол Өзінің алдындағы қуаныш үшін айқышқа төзіп, масқараны елемей, Құдай тағының оң жағына отырды. Еврейлерге 12:1.

Иса айқыштың азаптарына төзді, өйткені Оның алдында белгіленген бір мақсаты болды; ал біз Оның бейнесінде жаратылғандықтан, мақсаттар арқылы ынталанатын жаратылыстармыз. Бұл — жаратылысымыздың бір бөлігі. Егер біз Адвентизмнің негіздерін түсіну маңызды емес деп сенуге жетектелген болсақ, онда дәл сол істі істеуге ешқандай ынтамыз болмайды. Сол Лаодикеялық күйді жеңу үшін Киелі Рух оята алатын жалғыз құдайлық ынта — ақиқатты сүю. Ақиқатты сүю, құлақтың қышуын басуға арналған жеңіл әдет-ғұрыптар мен дәстүрлердің қолжетімді болуы арқылы сыналады. Егер біз өзіміздің Лаодикеялық жайлылығымызда ақиқатты өзіміз үшін түсінуге ешқандай ықылас танытпасақ, онда біз құритын боламыз. Бүгінгі күні Адвентизм дәл осы жағдайда тұр.

Даниял — соңғы күндердегі Құдай халқының пайғамбарлық сөз арқылы жетпіс жылдық тұтқындық пен екі мың үш жүз жылдық пайғамбарлықтың арасындағы байланысты түсінуге ұмтылатындарының үлгісі. Екі мың үш жүз жылдық пайғамбарлықты ең ұзақ әрі соңғы пайғамбарлық мерзім деп тану — адвентизмнің іргелі ақиқаттарын теріске шығару, сонымен қатар Пайғамбарлық Рухының беделін де жоққа шығару. Миллершілер ең ұзақ әрі соңғы пайғамбарлық мерзімді ұсынған кезде, ол екі мың үш жүз жыл болған деп мәлімдеу — тарихи жазбаны теріске шығару.

«Болашақтан қорқатын ешнәрсеміз жоқ, тек Жаратқан Иенің бізді қалай жетектегенін және өткен тарихымыздағы Оның тәлімін ұмытып кеткен жағдайда ғана қорқуымыз мүмкін». Life Sketches, 196.

Жәбірейіл Даниялға “mareh” және “chazon” аяндарының екеуін де түсіну үшін келді, әрі бұл екі аянның пайғамбарлық тұрғыдан өзара байланысы айқын болғанымен, Даниялға оларды ой жүзінде бір-бірінен ажыратуды нұсқады. Аянға Киелі кітап пайғамбарлығының жетінші және сегізінші тарауларындағы патшалықтар кірді, олар екінші тараудағы сол патшалықтардың қайталануы және кеңейтілген түрде баяндалуы еді. Бұл мәліметке бір аянды Құдайдың киелі орны мен халқының тапталуы ретінде, ал екінші аянды халық пен киелі орынды қалпына келтіру ісі ретінде бейнелеген көктегі сұхбат та кірді.

Габриел ақырында миллериттер жариялаған хабардың өзегіне айналған түсіндірмені ұсынған кезде, екі аянның арасында белгілі бір байланыс бар еді; мұны түсіндірмені ойша бөліп қарастыру туралы өсиетті орындайтындар ескеруі тиіс. Айырмашылықтардың бірі екеуі де «белгіленген» деп аударылатын екі сөз арқылы көрсетілген.

Сенің халқың мен сенің қасиетті қалаң үшін жетпіс апта белгіленді: қылмысты аяқтау, күнәларға тоқтам салу, заңсыздық үшін татуластыруды жүзеге асыру, мәңгілік әділдікті енгізу, аян мен пайғамбарлықты бекіту және Ең Қасиеттіні майлау үшін. Сондықтан біл де, түсін: Иерусалимді қалпына келтіру және қайтадан тұрғызу туралы әмір шыққан уақыттан бастап, Мәсіх Әміршіге дейін жеті апта және алпыс екі апта болады; көше де, қабырға да қайтадан салынар, бірақ ауыр замандарда. Ал алпыс екі аптадан кейін Мәсіх қиылады, бірақ Өзі үшін емес; және келетін әміршінің халқы қаланы да, киелі орынды да қиратады; оның соңы топанмен келгендей болады, әрі соғыстың ақырына дейін қаңыраулар белгіленген. Ол көптеген адамдармен бір аптаға келісімді бекітеді; ал аптаның ортасында құрбандық пен тартуды тоқтатады, әрі жиіркеніштердің жайылуы салдарынан оны қаңыратып тастайды, тағайындалған ақыры келгенге дейін; және белгіленген жаза қаңырап қалғанның үстіне төгіледі. Даниял 9:24–27.

Жетпіс апта (төрт жүз тоқсан жыл) халық пен қасиетті қалаға белгіленген. «Белгіленген» деп аударылған сөздің мағынасы — «кесіліп алынған», әрі бұл сөз яһудилер мен Иерусалим үшін берілген бір мерзімді, яғни сынақ уақытын білдіреді. Сондай-ақ ол Иерусалимнің күйреуіне және жетпіс жылдық тұтқындыққа әкелген бүлік кезеңін де білдірді. Осылайша төрт жүз тоқсан жыл үшінші жарлықтан бастап «белгіленді». Бүліктің алғашқы төрт жүз тоқсан жылы Набуходоносордың үш рет шабуыл жасауына, ақырында Иерусалимнің күйреуіне және тура мағынадағы Исраилдің тура мағынадағы Бабылда жетпіс жыл бойы шашырап, тұтқында болуына алып келді.

Бірінші жарлық тұтқындықтың аяқталуын және Иерусалимді қайта тұрғызу ісінің басталуын белгіледі. Үшінші жарлық екі мың үш жүз жылдың басталуын белгіледі. Бірінші періштенің келуі рухани Исраилдің рухани Бабылдағы он екі жүз алпыс жылдық тұтқындығының аяқталуын белгіледі, әрі ол Мәсіх Миллериттерді тұтқындықтан шығарып, рухани ғибадатхананы тұрғызу үшін пайдаланған қырық алты жылдық кезеңнің басталуын белгіледі.

Жиырма алтыншы және жиырма жетінші аяттарда екі рет «белгіленген» деп аударылған сөз — «charats», және ол «жаралау» әрі «жарлық» дегенді білдіреді. Пайғамбарлық тұрғыдан, бірінші қаһардың соңында папалықтың өлімге соқтыратын «жара» алуы «жарлық етілген»

еді. Бұл — Даниял он бірінші тараудың отыз алтыншы аятында қолданатын сол сөздің өзі.

Патша өз еркіне сай әрекет етеді; ол өзін жоғары көтеріп, өзін әрбір тәңірден жоғары ұлықтайды, тәңірлердің Құдайына қарсы таңғаларлық сөздер айтады және қаһардың мерзімі толғанша гүлденеді; өйткені белгіленген нәрсе орындалады. Даниял 11:36.

Отыз алтыншы аятта «патша» — папалық билік. Папалық билік 1798 жылға дейін өркендеуі тиіс еді, сол кезде ол өлімге соқтырар жарақатын алды. Содан кейін бірінші «қаһар» «аяқталуы» керек еді, өйткені сол «қаһардың» «орындалуы» «белгіленген» (жарлық етілген) болатын. Б.з.д. 723 жылы басталып, 1798 жылы аяқталған Израилдің солтүстік патшалығына қарсы бірінші қаһардың соңында папалық билік «өлімге соқтырар жарақат» алды. «Белгіленген» деген сөз «жарақат» дегенді білдіреді.

Сонда мен оның бастарының бірін өлімші жараланғандай көрдім; бірақ оның өлімші жарасы жазылып кетті; және бүкіл жер жүзі аңның соңынан қайран қалып ерді. Аян 13:3.

Миллершілердің пайғамбарлық жүйесі пұтқа табынушылықтың, одан кейін папалықтың қаңыратып-тоздырушы екі билігіне негізделді. Олар бұл екі билік Даниял кітабының сегізінші тарауының он үшінші аятындағы “chazon” аянында бейнеленгендей, қасиетті орынды да, әскерді де таптап-жаншуы тиіс деп түсінді.

Сонда мен бір әулиенің сөйлеп тұрғанын естідім, және басқа бір әулие сөйлеп тұрған әлгі белгілі әулиеден: «Күнделікті құрбандық туралы және қаңыратып кетіретін қылмыс туралы аян, киелі орынды да, әскерді де тапталып кетуге беру үшін, қашанға дейін созылады?» — деп сұрады. Даниял 8:13.

Папалық қаңыратып-жойғыш билік қасиетті орынды және оның әскерін бір мың екі жүз алпыс жыл бойы таптауға тиіс еді.

Бірақ ғибадатханадан тысқары сыртқы ауланы есепке алма, оны өлшеме; өйткені ол басқа ұлттарға берілген; олар киелі қаланы қырық екі ай бойы таптайтын болады. Ал Мен Өзімнің екі куәгеріме билік беремін, сонда олар аза киімін киіп, бір мың екі жүз алпыс күн бойы пайғамбарлық ететін болады. Аян 11:2, 3.

1798 жылы алғашқы қаһарлану кезеңінің соңында пайғамбарлық папалықты «жаралауды» белгілеп қойған еді. Даниял кітабының тоғызыншы тарауында бұл белгілеу соңғы екі аятта бейнеленген, әрі сол аяттарда екі рет «белгіленген» деп аударылған сөз «chazon» аянымен байланысты, ал жиырма төртінші аятта «белгіленген» деп аударылған сөз басқа бір еврей сөзі болып табылады және «margh» аянымен байланысты. Соңғы күндердегі Құдай халқын бейнелейтін Даниял Жәбірейіл өзіне ой жүзінде ажыратуды айтқан осы екі аянның өзара байланысын түсінуге ұмтылып жатқан еді.

Біз осы тақырыпты келесі мақалада жалғастырамыз.

«Құдай бізге жаңа бір хабар беріп отырған жоқ. Біз 1843 және 1844 жылдары бізді өзге шіркеулерден алып шыққан хабарды жариялауға тиіспіз». Review and Herald, January 19,

1905.